

Nr 176

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 4 kap. 14 § vattenlagen; given Stockholms slott den 25 mars 1955.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse av 4 kap. 14 § vattenlagen.

GUSTAF ADOLF

Herman Zetterberg

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen framlägges förslag om ändring av maximi- och minimigränserna för regleringsavgift enligt 4 kap. vattenlagen. För närvarande är högsta beloppet tre kronor och minsta beloppet tio öre per turbinhästkraft. Enligt förslaget skall gränserna bestämmas till sex kronor resp. tjugu öre.

F ö r s l a g
till
L a g
om ändrad lydelse av 4 kap. 14 § vattenlagen

Härigenom förordnas, att 4 kap. 14 § vattenlagen den 28 juni 1918 (nr 523)¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

4 KAP.

14 §.

Varder genom vattenreglering, som verkställles jämlikt denna lag, den uttagbara vattenkraften i det eller de strömfall, för vilkas räkning regleringen utföres, ökad med i medeltal femhundra turbinhästkrafter, vare ägare av sådant strömfall pliktig att för nedan angivna ändamål erlægga en årlig avgift av minst *tio* öre och högst *tre* kronor för varje turbinhästkraft, varmed genom regleringen den uttagbara vattenkraften i strömfallet i medeltal blivit ökad. Medför vattenreglering sådan ändring av vattenföringen under året att förut uttagbar vattenkraft kan utnyttjas på fördelaktigare sätt, skall, med avseende å skyldighet att erlægga dylik avgift, så stor del av vattenkraften, som svarar mot förhöjningen av dennas värde, anses såsom ökning av den uttagbara vattenkraften.

Varder genom vattenreglering, som verkställles jämlikt denna lag, den uttagbara vattenkraften i det eller de strömfall, för vilkas räkning regleringen utföres, ökad med i medeltal femhundra turbinhästkrafter, vare ägare av sådant strömfall pliktig att för nedan angivna ändamål erlægga en årlig avgift av minst *tjugu* öre och högst *sex* kronor för varje turbinhästkraft, varmed genom regleringen den uttagbara vattenkraften i strömfallet i medeltal blivit ökad. Medför vattenreglering sådan ändring av vattenföringen under året att förut uttagbar vattenkraft kan utnyttjas på fördelaktigare sätt, skall, med avseende å skyldighet att erlægga dylik avgift, så stor del av vattenkraften, som svarar mot förhöjningen av dennas värde, anses såsom ökning av den uttagbara vattenkraften.

Medför vattenregleringen — — — — — nu nämnts.

Beloppet av — — — — — särskilt strömfall.

¹ Senaste lydelse, se SFS 1944: 199.

(Gällande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

Avgift skall ————— för företaget.

Vattendomstolens avgörande ————— Konungen bestämmer.

Huru avgifter ————— förordnar Konungen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1955.

Har avgift fastställts genom dom, som meddelats före nya lagens ikraftträdande, skall nya lagen ej äga tillämpning med avseende å den tidrymd av tjugu år, för vilken avgörandet beträffande avgiften skall gälla.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 11 mars 1955.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LANGE.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, anmäler efter gemensam beredning med cheferna för kommunikations- och jordbruksdepartementen fråga angående *ändring i grunderna för regleringsavgift enligt 4 kap. vattenlagen* och anför därvid följande.

Gällande bestämmelser m. m. Enligt 4 kap. 14 och 15 §§ vattenlagen skall strömfallsägare, som deltagar i större vattenregleringsföretag, erlægga en särskild årlig avgift att användas för vissa närmare angivna ändamål. Avgiften utgår med minst tio öre och högst tre kronor för varje turbinhästkraft, varmed genom regleringen den uttagbara vattenkraften i strömfällen i medeltal blivit ökad. Inom den nämnda ramen skall avgiftens storlek bestämmas av vattendomstolen enligt grunder, som närmare angives i lagtexten. Vattendomstolens avgörande gäller för en tidrymd av tjugu år i sänder.

Reglerna om vattenregleringsavgifter har varit i huvudsak oförändrade sedan vattenlagens tillkomst år 1918. Vissa jämkningar i bestämmelserna vidtogs emellertid år 1944 (se prop. 1944: 169).

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 10 december 1953, nr 428, har riksdagen under åberopande av tredje lagutskottets utlåtande nr 33 anhållit, att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa utredning rörande grunderna för utgörande av regleringsavgifter enligt vattenlagen jämte därmed sammanhängande spörsmål samt att Kungl. Maj:t ville för riksdagen framlägga de förslag, vilka utredningen kunde föranleda. Tredje lagutskottet har i sitt berörda utlåtande uttalat sig för utredning om ett flertal spörsmål angående regleringsavgifterna. Enligt utskottets mening vore utredningen särskilt trängande i vad den avsåge höjning av avgiftslatitudens övre gräns. Om den icke helt kunde slutföras inom en nära framtid, borde därför förslag i sistnämnda fråga avgivas, innan utredningen av de övriga frågorna blivit färdig.

Promemoria med förslag till lagändring. Med anledning av den omfördäda riksdagsskrivelsen har inom justitiedepartementet upprättats en promemoria, dagtecknad den 19 februari 1955, med förslag till ändring i grunderna för regleringsavgift enligt 4 kap. vattenlagen. I promemorian uttalas att frågan om höjning, med hänsyn till penningvärdeförsämringen, av den övre gränsen för avgiftslatituden torde böra upptagas till särskild prövning i avvaktan på den av riksdagen avsedda tämligen genomgripande revisionen av grunderna för regleringsavgifterna.

Till en början lämnas i promemorian en redogörelse för de justeringar som andra avgifter enligt vattenlagen på senare tid undergått i detta avseende. Det erinras sålunda om att maximum för regleringsavgift enligt 1939 års lag om tillfällig vattenreglering vid 1952 års riksdag höjts från 15 000 till 30 000 kronor (prop. nr 53, tredje lagutsk. utl. nr 13). Enligt förslag i en till 1954 års riksdag avgiven proposition har maximibeloppet för fiskeavgiften för kraftanläggningar jämlikt 2 kap. 10 § vattenlagen fördubblats, och samtidigt har fiskeavgiften för vattenregleringar väsentligt höjts (prop. nr 23, tredje lagutsk. utl. nr 2). Vidare har vid samma riksdag grundbeloppet för domstolsavgift enligt 11 kap. 95 § vattenlagen höjts till det dubbla (prop. 198, tredje lagutsk. utl. nr 24).

Beträffande grunderna för en höjning av regleringsavgifterna anföres i promemorian följande.

Då det gäller att på motsvarande sätt uppräknat regleringsavgifterna enligt 4 kap. vattenlagen, uppkommer frågan huruvida även här en fördubbling av latitudens övre belopp bör ske eller om man bör stanna för en mindre höjning. Eftersom frågan om grunderna för regleringsavgifterna ingående övervägdes år 1944, synes det riktigast att avpassa höjningen med hänsyn till penningvärdets förändring från nämnda tidpunkt. Med denna utgångspunkt skulle en fördubbling av avgiftsmaximum ligga i överkant. Visserligen har, som nyss nämndes, maximum för regleringsavgift enligt 1939 års lag höjts till det dubbla, ehuru latituden för sådan avgift fastställdes år 1943. Det synes emellertid framgå av tredje lagutskottets motivering för höjningen — Kungl. Maj:t hade i detta fall föreslagit ett lägre belopp — att hänsyn icke enbart tagits till penningvärdeförsämringen (se tredje lagutskottets utlåtande 1952: 13 s. 12). Såsom nyss anfördes bör man emellertid nu begränsa sig till den höjning som kan föranledas av penningvärdeförändringen och låta frågan om en ytterligare ökning anstå i avvidan på en närmare utredning angående grunderna för hela regleringsavgiftsinstitutet. Tydligt är att en ökning av maximum för avgiften från nuvarande tre kronor per turbinhästkraft till fyra kronor icke fullt täcker penningvärdeförsämringen från år 1944, medan som förut nämndes en fördubbling ligger i överkant. Maximum för regleringsavgift torde därför nu böra bestämmas till fem kronor per turbinhästkraft.

I promemorian beröres även frågan om eventuell höjning av minimigränsen för avgiften. Härom anföres:

Efter den sålunda föreslagna höjningen av den övre gränsen blir latituden mycket vidsträckt. Då emellertid minimum för regleringsavgift enligt 1939 års lag bibehölls oförändrat vid 1952 års riksdagsbeslut rörande denna avgift, synes även minimum för regleringsavgift enligt vattenlagen böra bi-

behållas vid sin nuvarande nivå. Det är givet, att det lägre registret bör utnyttjas endast när speciella förhållanden föranleder till att avgiften bör beräknas till ett mycket lågt belopp.

På grund av vad sålunda anförts har i promemorian föreslagits, att i 4 kap. 14 § vattenlagen skall vidtagas den ändringen att maximum i avgiftslatituden höjes från tre till fem kronor per turbinhästkraft. Enligt förslaget skall lagändringen träda i kraft den 1 juli 1955. En särskild övergångsregel har i förslaget meddelats beträffande avgifter som fastställts före ikraftträdandet. För sådana avgifter avses den nya lagen bli tillämplig blott i den mån omprövning av avgiftsbeloppet påkallas vid den löpande tjuguarperiodens utgång.

Yttranden. Över promemorian med därvid fogat lagförslag har efter remissyttranden avgivits av vattenöverdomstolen, kammarkollegiet, vattenfallsstyrelsen, länsstyrelserna i Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands, Västernorrlands och Kopparbergs län, svenska vattenkraftföreningen samt riksförbundet landsbygdens folk.

Promemorians förslag har tillstyrkts eller lämnats utan erinran av *vattenöverdomstolen, kammarkollegiet, vattenfallsstyrelsen, länsstyrelserna i Norrbottens, Jämtlands och Kopparbergs län, svenska vattenkraftföreningen samt riksförbundet landsbygdens folk.*

Flera av de nämnda remissinstanserna har gjort vissa påpekanden i anslutning till sitt tillstyrkande av förslaget. Sålunda har *kammarkollegiet* anfört följande.

Beträffande storleken av den förhöjning av avgiftsskalans övre gräns, som kunde vara befogad med anledning av penningvärdets fall, har i promemorian till utgångspunkt tagits penningvärdet år 1944 och ej år 1918, då gränserna för avgiftens storlek bestämdes. En höjning av den övre gränsen avvisades år 1944 under hänvisning till att domstolarna ej utnyttjat de möjligheter till högre avgifter, som skalan medgav. Därefter kan utvecklingen med grov approximering sägas ha gått därhän att regleringsavgiften, från att förut ha bestämts inom den lägsta tredjedelen av skalan, numera i regel utdömes inom den mellersta. Det må anmärkas, att en vattendomstol nyligen avvisade ett yrkande om avgiftens beräkning efter 3 kronor per turbinhästkraft, till stöd för vilket yrkande penningvärdets fall åberopats, under hänvisning till att penningvärdeförsämringen icke kunde motivera någon större avvikelse från den normala avgiften. Avgiften bestämdes för den skull till 2 kronor. (Regleringen av Ströms vattudal). Några mera vägande invändningar mot vattendomstolens tankegång synas ej kunna framställas. Om domstolen har vissa fixa gränser att röra sig inom, måste den inplacera de särskilda fallen inom denna ram så att de stå i relation till varandra, oavsett att penningvärdeförsämringen medfört att hela nivån ekonomiskt sett förskjutits nedåt. Det finns ingen skyldighet eller ens möjlighet för domstolarna att inom skalan i någon större grad kompensera penningvärdeförsämringen.

Motiveringen 1944 mot en höjning av regleringsavgiftens övre gräns torde därför varit mindre bärande och synes icke utgöra tillräckligt skäl för att nu taga år 1944 i stället för år 1918 som utgångspunkt för beräkning av penningvärdeförsämringens storlek.

Mot promemorian kan vidare anmärkas att, om det åsyftas att kompensera en penningvärdeförsämring, icke blott den övre gränsen för regleringsavgiften bör höjas utan även den nedre. Eljest kommer skalans mellersta register, inom vilket domstolarna huvudsakligen hålla sig, att förskjutas nedåt. Då minimum emellertid ligger så lågt som vid 10 öre, synes denna effekt dock vara obetydlig och icke ens en fördubbling av den lägsta avgiften vara av någon nämnvärd betydelse för avgifternas storlek.

Så vitt kollegiet kan bedöma kommer effekten av den föreslagna reformen att bli mindre än höjningen av maximum i och för sig kan synas ge vid handen. Domstolarna torde nämligen ej heller vid tillämpningen av den nya latituden komma att taga någon större hänsyn till den år 1944 lämnade rekommendationen att bättre utnyttja skalans övre del utan mestadels hålla sig kring dess medelläge, det vill säga utdöma regleringsavgifter mellan 2 och 3 kronor per turbinhästkraft, medan under de senaste åren avgifterna hållits omkring 1 krona 50 öre till 2 kronor. Om maximum bestämdes till 6 kronor, skulle detta möjligen medföra en höjning av medelläget med ytterligare 50 öre eller 1 krona.

Ehuru den föreslagna förhöjningen av avgiftsmaximum sålunda icke kan förväntas komma att i praxis få några större verkningar, kan den icke från-kännas värde som en provisorisk åtgärd, vilken enligt sakens natur bör vara försiktig för att ej prejudicera den kommande mera allmänna utredningen om regleringsavgiftens funktioner och utformning.

Länsstyrelsen i Jämtlands län erinrar om att länsstyrelsen upprepade gånger framfört förslag om ändring i grunderna för regleringsavgifterna och deras användning. Länsstyrelsen uttalar sin tillfredsställelse över att en vidare utredning av hithörande spörsmål nu är att vänta och att, utan avvaktan på resultatet av en mera omfattande utredning, frågan om den höjning av maximum som är påkallad bl. a. av penningvärdets förändring, utbrutits ur det stora frågekomplexet och lett till det i promemorian intagna förslaget. Det är enligt styrelsens mening ytterst angeläget att den föreslagna ändringen, såsom förordats i promemorian, träder i kraft redan den 1 juli 1955.

Länsstyrelsen i Kopparbergs län framhåller att, såvitt framgår av domstolsavgöranden beträffande företag inom Kopparbergs län, något behov av ändrad bestämmelse rörande den övre avgiftsgränsen icke synes föreligga för detta län. Läget kan dock inom en ganska snar framtid bli ett annat, enär utbyggnaden av vattenkraften i länet pågår och flera större kraftanläggningar och vattenregleringar påbörjats eller förberedes, därav en anläggning av synnerligen stor omfattning. Anledning kan då möjligen uppkomma för domstolarna att behöva utdöma avgifter till belopp, överstigande den nuvarande avgiftsskalans maximum.

Riksförbundet landsbygdens folk anser det i promemorian framlagda förslaget vara av stor betydelse. Möjligen bör enligt förbundets mening övervägas, huruvida icke den övre gränsen för regleringsavgift bör fastställas till sex kronor per turbinhästkraft. Förbundet anser det nödvändigt, att ändringen träder i kraft så snart som möjligt. Därest möjligheter finnes att ändringen kan genomföras redan före den 1 juli 1955 bör enligt förbundets mening detta ske.

Vattenfallsstyrelsen förklarar sig ej ha något att erinra mot att den övre gränsen höjes till fem kronor men påpekar att, om man jämför med höjningen av levnadskostnadsindex från år 1944 till år 1954, en höjning från tre kronor till fyra kronor 50 öre varit tillräcklig för att kompensera penningvärdeförsämringen under denna tid. *Svenska vattenkraftföreningen* erinrar om att föreningen i samband med frågans behandling vid 1953 års riksdag bl. a. påpekat att en höjning av regleringsavgifterna kommer att få konsekvenser beträffande krafttaxorna. Enär den i promemorian föreslagna höjningen endast är avsedd att motsvara penningvärdeförsämringen, vill föreningen dock icke motsätta sig förslaget.

Two remissmyndigheter, *länsstyrelserna i Västerbottens och Västernorrlands län*, yrkar uttryckligen ändring av förslaget på så sätt, att maximum för avgiften höjes till sex kronor och minimum till tjugu öre. *Länsstyrelsen i Västerbottens län* motiverar sitt förslag på följande sätt:

Det är — — — icke endast penningvärdeförsämringen, som nu motiverar en avgiftshöjning, utan även och med särskild styrka det förhållandet, att de vattenregleringar och kraftverksbyggnader, som numera utföras eller planeras innebära sådana allvarliga ingrepp i landskap och bygd samt medföra så stora skador för enskilda och samfälligheter av olika slag, att tillåtligheten enligt vattenlagen är diskutabel. Allt vanligare torde därför bli, att avgörandet av tillåtligheten i en eller annan form blir föremål för Kungl. Maj:ts prövning. Vissa av de skador som sålunda uppkomma — i synnerhet de som beröra allmänna intressen i av regleringarna berörda bygder — kunna med nuvarande vattenlags utformning icke helt kompenseras men dock bättre eller sämre beroende på hur stora regleringsavgifter som utdömas. Med hänsyn härtill vore det enligt länsstyrelsens mening väl motiverat att höja avgiftsmaximum för ifrågakvarande regleringsavgifter över en fördubbling. Då det emellertid nu är fråga om ett provisorium och en nyligen tillsatt utredning enligt utfärdade direktiv har att pröva även frågan om regleringsavgifternas storlek, nöjer sig länsstyrelsen med att här föreslå en fördubbling av avgiftsmaximum eller från tre till sex kronor. Enär det kan befaras, att ett samtidigt bibehållande av nuvarande avgiftsminimum oförändrat kan medföra olägenheter i tillämpningen, och att syftet med förhöjningen av avgiftsmaximum därigenom kan motverkas, föreslår länsstyrelsen att även minimibeloppet fördubblas, eller från tio till tjugu öre.

Även *länsstyrelsen i Västernorrlands län* understryker att en höjning är motiverad icke endast av penningvärdeförsämringen utan framför allt av behovet att finna möjligheter att för framtiden kompensera de av regleringsföretagen berörda bygderna för alla de omfattande allmänna skadeverkningarna, som företagen för med sig och som med hittillsvarande lagstiftning och rättstillämpning icke på ett tillfredsställande sätt bliva kompenenserade. Då här avsedd lagändring endast gäller ett provisorium i avbidan på en närmare utredning angående grunderna för hela regleringsinstitutet, har länsstyrelsen emellertid intet att erinra mot att höjningen tills vidare begränsas till en fördubbling av avgiftsmaximum, varvid samtidigt även avgiftsminimum synes böra fördubblas.

Departementschefen. Såsom framgår av den föregående redogörelsen har 1953 års riksdag i skrivelse till Kungl. Maj:t begärt utredning rörande grunderna för regleringsavgifter enligt vattenlagen. Riksdagen har bl. a. ifrågasatt en icke oväsentlig höjning av avgiftsbeloppen. Den av riksdagen begärda utredningen kommer att verkställas av de särskilda sakkunniga som kommunikationsministern, enligt bemyndigande av Kungl. Maj:t den 4 februari 1955, tillkallat för utredning av vissa med de norrländska vattenkraftutbyggnaderna sammanhängande frågor. Jag har emellertid, i överensstämmelse med rekommendation av riksdagen i 1953 års skrivelse, ansett mig böra till särskild behandling upptaga frågan om höjning av avgiftslatitudens övre gräns. I den promemoria, som inom justitiedepartementet upprättats beträffande denna fråga och som varit föremål för remissbehandling, har föreslagits en höjning av avgiftsmaximum från tre till fem kronor. Höjningen har beräknats med hänsyn till den förändring i penningvärdet som ägt rum från år 1944, då grunderna för regleringsavgifterna enligt vattenlagen senast övervägdes.

Med den i promemorian angivna utgångspunkten — d. v. s. att höjningen bör beräknas på grundval av penningvärdets förändring från år 1944 — synes en höjning från tre till fem kronor vara i huvudsak riktigt avvägd. Vid remissbehandlingen har emellertid från ett par håll yrkats, att maximum för avgiften skall bestämmas till sex kronor. Om man icke anser sig böra välja en tidigare utgångspunkt än 1944 för beräkningen av penningvärdeförsämringen, innebär en höjning till nämnda belopp även i viss mån en reell ökning. En sådan synes dock väl försvarlig med hänsyn till de ofta mycket starka ingrepp för bygderna som de stora vattenregleringarna, särskilt i Norrland, visat sig innebära. Jag vill därför föreslå, att avgiftsmaximum nu höjes till sex kronor.

Minimum för latituden är för närvarande tio öre per turbinhästkraft. I promemorian har — med understrykande av att det lägre registret bör utnyttjas endast när speciella förhållanden föranleder till att avgiften bör beräknas till ett mycket lågt belopp — föreslagits att detta belopp skall bibehållas. I avsikt att det för domstolarna skall stå klart, att lagändringens huvudsyfte är ett allmänt återställande av avgifternas realvärde, vill jag emellertid förorda att även den nedre gränsen fördubblas och alltså höjes till tjuvu öre.

Lagändringen torde böra träda i kraft den 1 juli 1955. Då lagändringen väsentligen åsyftar en kompensation för penningvärdeförsämringen — om ändringen kan anses innebära en realökning av latituden, är denna mycket måttlig — synes det ej föreligga hinder att tillämpa den nya latituden även på äldre företag (jfr prop. 1954: 23 s. 60). Redan fastställda avgifter bör dock få gälla intill utgången av löpande tjuguarsperiod. En särskild övergångsregel härom torde böra meddelas i överensstämmelse med vad som föreslagits i promemorian.

I enlighet med vad i det föregående anförts har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *lag om ändrad lydelse av 4 kap. 14 § vattentagen*.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över förslaget, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Ghr. af Winklerfelt

¹ Denna bilaga, som är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här utslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 25 mars 1955.

Närvarande:

justitieråden LECH,
REGNER,
GÖSTA LIND,
regeringsrådet LORICHS.

Enligt lagrådet den 23 mars 1955 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 11 mars 1955, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till lag om ändrad lydelse av 4 kap. 14 § vattenlagen.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av byråchefen för lagärenden i justitiedepartementet P. Bergsten.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Harriet Stangenberg

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 25 mars 1955.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LANGE.

Efter gemensam beredning med cheferna för kommunikations- och jordbruksdepartementen anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, lagrådets den 25 mars 1955 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 11 mars 1955 remitterade förslaget till *lag om ändrad lydelse av 4 kap. 14 § vattenlagen*.

Med förmälan, att förslaget av lagrådet lämnats utan erinran, hemställer föredraganden, att förslaget måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Sven Fischier